

Formanden: Forhandlingerne ville saaledes være at fortsætte. Det ærede 8de kongevalgte Medlem har Ordet.

Andræ: Der er fra idetmindste en Deel af Thingets Medlemmer lagt et saa bestemt Ønske for Dagen om, at Forhandlingerne snart skulle sluttet, at jeg ganske sikkert ikke skal opholde det høje Thing længe. Forresten er jo ganske vist blandt det meget Mærkelige, som har ledsaget Behandlingen af dette Lovforslag, det, som er foresaldet idag, ikke det mindst Mærkelige, og det kunde ganske vist give et meget rigt Stof til forskjellige Bemærkninger. Ogsaa i den høitærede Indenrigsministers Foredrag er jeg sikker paa, at man skulde kunne finde mange Punkter, til hvilke det var meget let at knytte saadanne Bemærkninger; uagtet at den Sympathi, som jeg nærer for den høitærede Minister, kan jeg ikke følge dette. Saaledes sluttede t. Ex. den høitærede Minister med at formane den ærede Forslagsstiller til dog vel at overveje, om man ikke kunde tænke sig Muligheder, der vare af en saa lysende Natur, at det i høi Grad maatte angre den ærede Forslagsstiller at have ledet Sagen paa et saadant Bilsfor. Den ærede Minister tænkte sig den Mulighed, at maaskee adaare den finansielle Tilstand kunde blive en saadan, og vore Formeninger om den ogsaa umiddelbart frugtbringende Virkning af Jernbanerne være i den Grad forandrede; at man maatte ønske, selv om man skulde kaste denne lille Millien bort efter de andre, dog for Guds Skyld ikke at standse med Anlægget. Dette er ganske sikkert en Mulighed, men jeg troer ogsaa, at den ærede Minister vil indrømme, at naar det blot kom an paa at stille Muligheder op, var det i Grunden et ubegrændset Omraade, som man derved aabnede sig. Men det gjælder, forekommer det mig, naar man stiller Muligheder op, saa ogsaa at tage noget Hensyn til, hvorvidt der er nogen som helst Sandsynlighed for disse Muligheders Indtrædelse, og hvorvidt de kunne have Virkning paa selve Sagen. Men, som sagt, jeg skal lade disse og alle andre Bemærkninger af den høitærede Indenrigsminister ganske hvile. Jeg skal ivertimod aabent udtale, at jeg ikke nærer Tvivl om den over-

ordentlige Kraft og Energi, hvormed den høitærede Indenrigsminister paa ethvert Stadium vil bidrage til, at det Lovforslag, som der her nærmest er Tale om at knytte til nærværende Lovforslag, nemlig om Udredelsen af dette lille Bidrag til den store Udgifts Afholdelse fra de Provinde, som skulle have Jernbanerne, ikke blot kommer frem — og bliver forkastet — men ogsaa bliver brevet igjennem og stadfæstet. Det tvivler jeg ikke om, jeg tvivler ikke om den høitærede Ministers overordentlig store Energi i Almindelighed og endnu mindre i dette Punkt, hvor jeg spoler saa godt som han, at hans Stilling er bleven en saadan, at han maa drive det igjennem. Heller ikke tvivler jeg i mindste Maade om Finansministerens gode Villie til at anvende alle de store Midler, der forøvrigt forekomme mig at være illusoriske — det maa dog den ærede Finansminister tillade mig at tilføje — de stærke Tvangsmidler, som han holder i sin Haand, og hvormed han troer at kunne bevirke saa store Resultater. Jeg vil ikke nære den ringeste Tvivl derom — ikke den allerringeste — men jeg vil — og her maa nu de høitærede Ministre tilgive mig, det er maaskee ubehageligt, men jeg er nødt til at komme ind derpaa — jeg vil minde den høitærede Regjering om, at den er dødelig — ikke som Mænd, jeg haaber, at de maa leve til umindelige Tider — men som Regjering. Det kan ikke nytte at lukke Dinene derfor. Vi have innsamlet en vis politisk Erfaring, vi vide, at selv det meest mageløse Ministerium ender, der gaaer kortere eller længere Tid, og saa seer man det endogsaa paa en vidunderlig hurtig Maade træde fra Skuepladsen. Derfor, mine Herrer, forekommer det mig, at vi noget mindre kunne føle os beroligede ved alle de Trøstegrunde, som kunne hentes fra de høitærede Ministers Energi, om hvilken jeg — jeg gjentager det — ikke nærer ringeste Tvivl, men at vi noget mere henvises til at see, hvorledes selve Loven er; thi det er dog den, der bliver staaende, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at Regjeringen bliver afløst af en anden. Saa staaer Loven, men saa gjælde alle disse Løfter ikke; thi paa den Maade kan man ikke binde sine Estermand, det vilde være altfor sørgeligt, om man saaledes i Et og Alt skulde gaae ind